

Støt POV - og få medlemsfordele

Støt os og modtag Paavo Matsins 'Gogol Disko' som gratis e-bog, hvis du vil sikre POV som uafhængigt medie for debat, borgerstemmer og ekspertanalyser.

25 kr./md. →

50 kr./md. →

100 kr./md. →

POV. INTERNATIONAL
NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGEBREV HVER FREDAG

Windows reparation & opdatering

Ret Windows-fejl på 2 minutter.

Download rettelsen nu.

David Teboul skildrer med *Mon Amour* sorgarbejdet efter et dødsfald. Hans kæreste Frederic døde af en overdosis i 2007, og Teboul forsøger nu at bearbejde det på en rejse til Sibirien. Her filmer han landskabet, fortæller om forholdet til Frederic, og interviewer lokalbefolkningen om deres egne kærlighedsaffærer. Det hele varer næsten tre timer og går meeeeeget langsomt. På den gode måde!

David Teboul er ellers mest kendt for portrætter af kendte personer. Han har lavet film om Brigitte Bardot, Yves Saint-Laurent, og filmen afslører han også forsøgte at lave en om Kejsersinde Sisi af Østrig-Ungarn. Hans film handler ofte om lidt kitschede emner, om skønhed, forsøger at komme ind bag facaden. I Sibirien er alt anderledes. Det sublime landskab er hårdt og barskt, og det har sat sig i ansigterne på de fortrinsvis gamle mennesker der interviewes. Men historierne kan være ganske smukke.

Afriques, comment ça va avec la douleur?

04:12

Tebouls film minder mig om den legendariske franske instruktør Raymond Depardon, og især dennes film *Afriques : comment ça va avec la douleur?* Her rejste instruktøren til Afrika, til at starte med for at filme alle de gode ting, men på et tidspunkt hører han om folkemordet i Rwanda, og så bliver filmen meget mørkere. Tebouls film består af de samme ting, langsomme panoreringer af landskabet, interviews, en personlig historie. Det er i virkeligheden en fantastisk

genre, og man kunne sagtens lave det samme f.eks i Grønland ([hint](#), [hint](#)). Det kræver meget det rigtige landskab.

Menu

“

Der skabes et rum her, et rum der varer tre timer, hvor man efterhånden virkelig kan mærke deres følelser.

Men Raymond Depardon er en mester, og det er Teboul ikke rigtig. Der er ikke den samme stil i landskabsbillederne, hvor det hos Depardon er 100% som er fantastiske, så er det hos Teboul snarere 60%. Især en skøjtescene er ekstremt skøn. Nogle er ikke helt oppe at ringe. Der er også rigtig meget Arvo Pärt på lydsporet, hvilket lidt er noget der sker når en instruktør ikke har bedre idéer. Omend jeg virkelig elsker Arvo Pärt.

Men det er alligevel klart Tebouls med afstand bedste film. Og den fungerer så meget desto bedre fordi han giver så meget plads til dem han interviewer. Den ro der er, den form for sorgbearbejdelse. Det tomrum der er i centrum af filmen. Det kontrasteres så fint med fortællingerne om vodka, om teenage-graviditet, om hustrøvd. Men også med langvarig kærlighed, med omsorg, med varme. Der skabes et rum her, et rum der varer tre timer, hvor man efterhånden virkelig kan mærke deres følelser. I en hård hård verden. Det er i sidste ende ualmindelig smukt.

Meanwhile on Earth – trailer | IFFR 2020

Fra en meget stor film til en meget lille. Men absolut ikke ringere. Carl Olssons *Samtidigt på Jorden* er bare 72 minutter lang, og er bare udklip fra en række personers arbejdsliv. Men alting er så gennemarbejdet. Først og fremmest er alt bare gennemsyret af en nærmest Roy Andersson'sk forundring over den måde vi lever sammen. Det er en af de herligste oplevelser jeg har haft på dette års festival.

Samtidigt på Jorden handler om døden som en ting samfundet er nødt til at håndtere. Så vi følger gravere, bedemænd, organister, rundt i deres hverdag. Derudover også folk der kommer ud og holder gamle med selskab. En gang bingo. En fløjtenist der spiller til begravelser. Det er mange på 72 minutter. Vi ser heller aldrig andet end glimt.

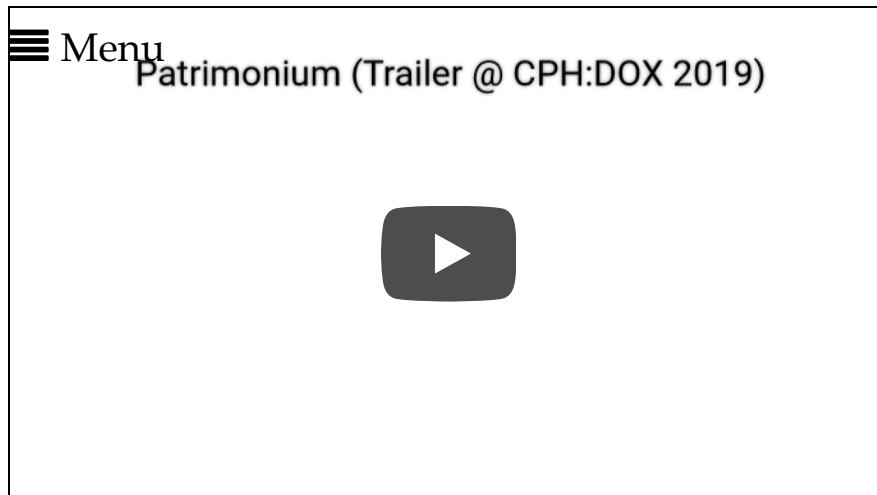
“

74 minutter om adelen, 72 minutter om døden, år for år lægges der billede på billede til hvad der har potentiale til at blive en helt utrolig mosaik om det skandinaviske velfærdssamfund.

Men Olsson har bare så suverænt en æstetisk sans, at han får alt til at hænge sammen som et samlet hele. De små rum filmes symmetrisk, men lukker sig nærmest sammen om mennesker og kister. To gravemaskiner står præcis symmetrisk, to mænd står foran og stirrer et helt andet sted hen. Der klippes ind og ud af samtaler om ferier og bowling. Vi er med til begravelse omme bagved hos organisten, hvorfra det hele mere handle om at trykke play på det rigtige tidspunkt.

Det er døden reduceret til rutine. Og det bliver så gennemført absurd. Som med østrigske filmskabere som Ulrich Seidl, så gør symmetrien at hele samfundet virker planlagt, og når det kontrasteres med noget så ubegribeligt som død og ensomhed, så får det hele samfundet til at virke som en absurd konstruktion. Man kan ikke andet end at grine. Og fundere.

Olssons debut-film *Patrimonium*, om den danske landadel, var på DOX sidste år, så det er hurtigt Olsson er klar med en ny. Jeg håber det kan blive en trend, for som med en anden østriger, Nicolaus Geyrhalter, så er styrken ved de her film også måden de akkumulerer på. 74 minutter om adelen, 72 minutter om døden, år for år lægges der billede på billede til hvad der har potentiale til at blive en helt utrolig mosaik om det skandinaviske velfærdssamfund.

Olsson er uddannet på den danske filmskole, og *Samtidigt på Jorden* er produceret af Final Cut for Real, som med denne og *Songs of Repression* godt nok har et glansår på årets DOX. Jeg drømmer virkelig om at årets Olsson kunne blive et fast indslag hvert forår. Det her, det kan blive sublimt!

Lever elsker savner (Sine Skibsholt)

Sine Skibsholts *Lever elsker savner* har en anderledes og overraskende tilgang til sygdomsfortællingen. For hvad gør man når man er blevet rask igen? Det har jeg egentlig sjældent set skildret. Og det er også virkelig interessant. Og bliver da forhåbentlig ualmindelig relevant lige straks.

14-årige Rosemarie har fået kræft. For anden gang. Det virker ikke til at have været helt så seriøst som første gang, folk virker meget overbeviste om at hun nok skal overleve. Men det er naturligvis en hård omgang, og fornemmelsen af at det er noget som kommer til at præge hende kronisk tærer også. Ikke bare på Rosemarie, men også på hendes mor Katrine. Første gang gik Katrine ned med en depression. Det har Rosemarie overhovedet ikke lyst til skal ske igen.

LEVER ELSKER SAVNER official trailer

from [Madeincopenhagen](#)

01:00

Stilistisk minder filmen lidt om en film som *Team Hurricane*. Vi er helt inde i et teenage-univers, præget af store følelser, skråsikkerhed om verden, kollager af billeder og slogans, dans og drenge. Men hvor der nærmest ingen voksne var i *Team Hurricane*, så fylder Katrine her virkelig meget. Som en mor naturligvis gør i ethvert teenage-liv. Men vi kommer demonstrativt aldrig ind i hovedet på Katrine. Og Rosemarie forstår hende overhovedet ikke.

“

Det er i virkeligheden et ret chokerende greb, så simpelt, så gennemført stærkt. Bare at lade en teenage-datter tale ud om hvor elendig hendes mor er til alting.

Det er virkelig et nænsomt og forstående portræt af kræft som Skibsholt har lavet. Scenerne fra kræft-afdelingen er skræmmende ikke bare fordi man mærker svækkelse og sygdom, men også fordi man så meget kan mærke kedsomhed og en verden som bare er alt for pæn og hvid til en teenage-pige med punk-ambitioner. Og så pludselig gør det ondt. Det føjer nogle nuancer til en skildring af noget som er nærmest uforståeligt.

Men som skildring af mental sygdom... Rosemarie er godt nok ikke god til at håndtere sin mors depression, det er nærmest en masterclass i alt det man aldrig skal sige. *'Tag dig nu sammen!' 'Hvorfor kan du ikke bare se dig selv i spejlet og hanke op i dig selv?' 'Alle andre kan håndtere det, hvorfor kan du ikke?'* Og Katrine kan ikke svare. Det er grupovækkende, selvom man selvfølgelig ikke kan forvente af en kræftsyg teenager at hun ved bedre. Det er faktisk helt ærligt sikkert en mere ærlig skildring af hvordan folk med depressioner bliver behandlet af deres nærmeste.

Filmen bevæger sig langsomt over til at handle mere og mere om Katrine, om hendes opvækst, hendes ungdom, hvem hun var før hun blev mor. Men vi er stadigvæk ikke solidarisk på hendes side, for det er altid Rosemarie der får det sidste ord. Det er i virkeligheden et ret chokerende greb, så simpelt, så gennemført stærkt. Bare at lade en teenage-datter tale ud om hvor elendig hendes mor er til alting. For jeg tvivler da også på at Rosemarie er specielt slem.

At være forældre. Først kører man sig selv fuldstændig i sæk for at være der så meget som muligt for sine børn. Og derefter skal man så skældes hæder og ære fra, fordi man selvfølgelig ikke formåede halvdelen af det man burde. *Lever elsker savner* har en vidunderlig ungdommelig æstetik. Og måske er det bare min egen alder der taler her. Men den virker på mig først og fremmest som den mest heroiske skildring af moderskabet jeg har set i meget, meget lang tid.

Mon Amour

172 min

The Party Film Sales

Samtidigt på Jorden

72 min

Det Svenske Filminstitut

Lever elsker savner

79 min

Made in Copenhagen

Facebook kommentarer

0 kommentarer

Sortér efter

Tilføj en kommentar ...

[Plugin til Facebook-kommentarer](#)

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller støt vores arbejde

Modtag ugens væsentligste analyser,
anmeldelser og essays i **POV Weekend** –
hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her

JA TAK, SEND MIG POV WEEKEND

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-
profit medie.

**Har du mulighed for at støtte vores
arbejde? Bliv frivilligt støttemedlem her**

TAGS:

CPH DOX

DOX19

FREDERIK BOJER BOVÉ

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

**Dagbog fra en
ensom filmfan #9:
Samfund. Hvad er
det?**

**Dagbog fra en
ensom filmfan #8:
Nye kunstneriske
visioner?**

**Dagbog fra en
ensom filmfan #7:
Verden uden for
mit vindue**

FREDERIK BOJER BOVÉ

SENESTE ARTIKLER

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.